

Laura Ensi

SPOLOČENSTVO
ZROD VLČEJ BOJOVNÍČKY

MAME RADI BESTSELLERY

Spoločenstvo Zrod bojovníčky

Laura Ensi

MAME RADI BESTSELLERY

ISBN 978-80-89967-09-4

*Pre tých, ktorí hľadajú samých seba. A pre tých, ktorí stále
nenašli svoju cestu. Bežte, kričte, smejte sa a plačte,
koľko vám len srdce ráči!
Žite!*

Venujem mojej sestre,
bez ktorej by môj život nemal zmysel.

„Sila bez viny, láska bez pochyby – nie je zlé byť vlkom.“

1. časť

Vlci

1.

Bum. Zvuk, ktorý vydá dopadnutie kníh na stôl ma dokonale preberie z môjho snenia a ja preľaknuto nadskočím na stoličke. Vďaka mojej šikovnosti a tomu, že to je stolička na kolieskach, sa rýchlosťou svetla odsuniem od stola, zletím z nej a s najväčším možným buchotom dopadnem na zem. Ešteže ma pred zvedavými pohľadmi študentov ukrýva stôl. To však neplatí pre Lauren. Preloží si ruky na prsiach a potrasie hlavou.

„Toto je už druhý raz za tento týždeň, čo sa ti podarilo zaspáť uprostred tvojej práce. Si v poriadku, Raine?“

Vytrepem sa spod stola a pri vstávaní do neho vrazím hlavou. Ako inak. Neujde mi jej pobavený výraz, ktorý sa snaží zamaskovať.

„Som v pohode, nerob si starosti. Len v poslednej dobe trochu zle spávam.“

„Ešteže sú od zajtra tie prázdniny, všakže? Tvojim pekným šedým očkám nepristanú tie kruhy, ktoré pod nimi máš.“

Povzdychnem si a uškrniem sa na ňu. Nikdy si neodpustí poznámku o mojich *pekných šedých očkách*. Už niekoľkokrát som s ňou rozoberala, aké zvláštne je, že takmer polovica žiakov na tejto škole má oči sivej farby. Vždy nad tým však len mávne rukou, akoby to bola bežná farba. Akoby na každej škole bola horda študentov s úplne identickou farbou očí. Keby tak vedela, aké *zvláštne* to naozaj je.

Zívnem a ponahajujem sa.

„Ozaj sa teším na prázdniny. Potrebujem sa poriadne dospať.“

„A nezabudni, že po nich ťa čaká len pár mesiacov školy a potom navždy opustíš toto miesto. Už nebudeš musieť byť zahrabaná medzi knihami a trpieť tu nudou.“

„Lauren,“ zamračím sa na ňu, „teraz trepeš hlúposti. Veľmi dobre vieš, že prácu v knižnici zbožňujem.“

„Dobre, dobre,“ smeje sa, „len som to chcela od teba počuť. Ozaj, pre ktorú výšku si sa nakoniec rozhodla?“

Táto žena je v niekoľkých ohľadoch naozaj ako moja mama. Kiežby som jej tak mohla povedať všetko, čo mi leží na srdci. Lenže mlčanie pred ľuďmi bolo jedným z najdôležitejších pravidiel Spoločenstva. Už len môj blízky vzťah s ňou porušoval takmer všetky nepísané zásady. Vlastne hocikaký blízky kontakt s človekom porušoval akékoľvek pravidlo.

„Ešte stále sa neviem rozhodnúť.“

„Už si si aspoň podala prihlášku?“

„Uhm,“ zaklamem.

„A na ktorú teda?“

„No, na tie, o ktorých sme sa spolu rozprávali,“ zahmlievam a dúfam, že to nechá tak. Vidím, že sa nadychuje, aby mi položila ďalšiu otázku, no v tej chvíli ma zachráni dievča, ktoré chce vrátiť knihu.

Odvrátim sa od Lauren smerom k dievčaťu a začnem sa mu venovať. Lauren sa s povzdychom vráti naspäť do skladu vybaľovať ďalšie knihy. Vydýchnem si, pretože jej nerada klamem, čo je v podstate dosť pokrytecké, nakoľko jej v podstate klamem, odkedy sa poznáme.

Keď dievča odíde, začnem zapisovať knihy, ktoré moja šéfka predtým priniesla. Ani netuším, ako sa mi vlastne podarilo zaspáť. Pravdou však je, že si za posledné dni naozaj vôbec nemôžem poriadne oddýchnuť. Neustále mám bláznivé sny, v ktorých behám po lese, a neviem zistiť, či bežím pre radosť alebo pred niečím utekám. Zakaždým sa prebudím a keď sa mi opäť podarí zaspáť, čo sa takmer nikdy nestane, znovu sa ocitám v lese. Každé ráno sa potom dvíham z postele unavenejšia, než keď som si do nej ľahla.

Mala som nutkanie opýtať sa na to mamy, lenže zakaždým, keď som sa čo i len slovom zmienila o zaraďovaní alebo o tom, ako to prebiehalo pri nej a pri otcovi, odbila ma mlčaním. V poslednej dobe som sa na ňu za to dosť hnevala, ale jediné vysvetlenie, ktoré mi bola ochotná poskytnúť, bolo, že to spoznám v tom správnom momente. Pľ, no to určite.

Keď som konečne skončila s evidovaním všetkých kníh, vzala som si svoje veci, pozdravila Lauren a opustila budovu školy. Ponáhľam sa smerom k mojej druhej práci - do Zverimexu vo vedľajšom meste. Zatiaľ čo čakám na autobus, pohľadom sledujem skupinku chalanov, ako o niečom živo debatujú. Jeden z nich sa otočí mojim smerom a naše pohľady sa na malý moment stretnú. Jeho čierne oči ma prebodnú a na mojom tele vyskočia zimomriavky. Urýchlene sklopím zrak, ako by to spravil každý z kmeňa, v ktorom som vyrastala. Nikdy som sa v blízkosti Havranov* necítila dobre.

Človek mal pri nich pocit, akoby vedeli o každom vašom kroku, o každej myšlienke, čo vám kedy prebehla mysľou. Nie nadarmo boli hlavou celého nášho Spoločenstva.

Týchto chalanov som však poznala. Chodili so mnou do triedy, no posledných pár týždňov som ich nevidela. Teraz som už vedela prečo. Zmena farby ich očí, ktoré boli kedysi rovnako sivé ako tie moje, znamenala jediné. Boli zaradení. Ochranca Havranov si vybral. Uvažujem, či je medzi nimi aj jeden s fialovými očami – vodca. Keď sa však odvážim znovu dvihnúť pohľad a pozrieť sa ich smerom, už tam nie sú. Povzdychnem si. Viem, že ľudia od nás, z kmeňa Myši, ešte neboli zaradení. Takisto ani Vlci. Kedy sa to stane? Ako to prebehne? Ktorý Ochranca si ma vyberie? Jedného už môžem naisto vyškrtnúť.

Autobus konečne dorazí na zastávku a vytrhne ma z mojich úvah. Nastúpim, vytiahnem slúchadlá a ponorím sa do tónov hudby. Na malý moment zabudnem na svet.

Keď v rádiu začne hrať Bailando od Enriqueho, viem, čo bude nasledovať. Erik – môj kolega v Zverimexe – okamžite spozornie, pribehne k prehrávaču a dá hlasitosť na maximum, až mám pocit, že mi prasknú ušné bubienky.

„Prosím ťa, už nie,“ smejem sa.

„*Yo te miro y se me corta la respiración,*“ snaží sa zladit' s Enriqueom a mne trhá kútikmi.

„Erik!“

„Bailando! Bailando!“ veselo vykrikuje a ja úprimne dúfam, že už nepríde ďalší zákazník.

„No tak, Raine! Pridaj sa, ja viem, že to vo svojom vnútri chceš!“

„Ani za nič!“ snažím sa prehlúšiť jeho aj rádio.

Pritancuje ku mne a vyšvihne sa na pult, naklonený čo najbližšie ku mne.

„*Con tu física y tu química, también tu anatomía, la cerveza y el tequila, y tu boca con la mía...*“ falošne nôti a pritom na mňa špúli pery, akoby chcel, aby som ho pobozkala.

Viem už pridlho, že je do mňa zabuchnutý a on vie, že to viem a že z toho aj tak nikdy nič nebude, no to mu nebráni v tom, aby to skúšal aj naďalej, čo je mojím spôsobom tak trochu roztomilé.

„Som si istá, že keď to trošilinku doladíš a vybalíš po prázdninách na španielčine, nemusíš sa obávať, že by si neprešiel záverečnými testami,“ podpichujem ho, no on len krúti hlavou a vyspevuje si ďalej.

„No tak, Raine! Podme! Pridaj sa ku mneee a ja za teba dnes zamkneem!“
Nadvihnem jedno obočie.

„Ozaj?“

„*Que ironia del destino no poder tocarte, abrazarte y sentir la magia de tu olor...*“
Povzdychnem si. Dobre, to mi za to stojí.

A o malý moment sa naše falošné hlasy rozliehajú po celom obchode:

„*Bailando, bailando,*

tú cuerpo y et mio

llenando el vacio

Subiendo y bajando

Bailando, bailando!“

Keď pieseň konečne skončí a ja si myslím, že všetky papagáje stihli ohluchnúť, obaja sa veselo smežeme a ja som vďačná všetkým Ochrancom, že neprišiel žiaden zákazník, pretože by nás okamžite strčili do blázince. Na malý moment sa necítim osamelá. Keď som s Erikom alebo s Lauren, aspoň na malú chvíľu môžem predstierať, že som normálny tínedžer, ktorého jedinými starosťami sú brigády, škola a láska. Kiežby to tak bolo aj naozaj. Kiežby som tak mala poňatia, akým smerom sa bude uberať moja budúcnosť. Aspoň malý náznak. Znamenie. Hocičo.

„Vidíš? Vôbec to nebolelo,“ podotkne Erik a ja potrasím hlavou.

„Som rada, že ťa náš duet natoľko potešil, že tu teraz ostaneš o celú polhodinu dlhšie a zamkneš.“

Zájdem dozadu, aby som sa prezliekla, vezmem si svoje veci a cestou sa na neho uškrniem.

„Uži si prázdniny!“

„Lámeš mi srdce, Raine Zair, keď ma tu nechávaš takto samého!“

„Ja viem!“ zakričím a so smiechom za sebou zavriem dvere.

Vyjdem von a zahryzne sa do mňa chlad. Prekvapene hľadím na naše auto, ktoré stojí pred obchodom, a zamávam ocovi, ktorý sa na mňa usmieva cez stiahnuté okienko. Nasadnem na sedadlo spolujazdca a vtisnem mu bozk na líce.

„Ako to, že si už tu? Pôvodne som mala skončiť až o pol hodiny.“

„Ja viem, ale dnes nás pustili skôr, tak som si povedal, že tu na teba počkám.“

Všimnem si, že sa mu pri zmienke o práci úsmev na malý okamih vytratí, ale v momente je naspäť, akoby to bol najšťastnejší človek na svete už len preto, že môže svoju dcéru odvieť domov.

„Tak ako? Budeš pracovať aj cez prázdniny? Alebo...“

Potrasím hlavou.

„Nie, cez prázdniny bude v obchode šéfova rodina a my s Erikom sme dostali voľno.“

Otec prikývne, naštartuje a pohneme sa vpred. Počas cesty zvyčajne mlčíme, každý zabratý do svojich vlastných úvah. Je to taký náš zvyk. Občas ticho pretne

otázka ohľadom školy a ja poslušne odpovedám. Dnes mám však ja na jazyku otázku, ktorú sa mu chystám položiť už dlhší čas. Možno ma neodbije tak ako mama.

„Oci?“

„Hm?“

„Aké bolo tvoje zaradenie?“

Povzdychne si a pohľad upiera na cestu pred sebou.

„Raine, viem, že si sa na toto už pýtala mamy a nedala ti odpoveď, akú si chcela, lenže... nie je to preto, že by nechcela, alebo by som nechcel ja. Je to...“

„Niečo ako ďalšie nepísané pravidlo nášho Spoločenstva?“ pýtam sa otrávene a otec sa uchechtnie.

„Áno, niečo také.“

„Ako mám byť potom pripravená? Ako mám vedieť, ako sa správať? Aké to bude? Ja... pripadám si úplne stratená.“

„Zlatko, to je úplne normálne. Každý z nás sa tak cítil. Jediné, čo musíš, je dôverovať svojim inštinktom. Tie ťa nikdy nesklamú.“

„Prečo to všetko nemôže byť jednoduchšie? Prečo ohľadom toho nemôže byť nejaká, ja neviem, ceremónia, alebo čo?“

„Ach, Raine, ale my nežijeme vo fantasy svete. Toto je skutočný život, ktorý sa s tebou nebude maznať. Život nie je jednoduchý. Takmer celý ho stráviš len tým, že sa snažíš prísť na to, ako ho správne žiť. A jediné, čo sa o ňom naučíš, je, že ti bude neustále hádzat' polená pod nohy a je len na tebe, ako sa s nimi rozhodneš porátať.“

Zvyšok cesty sa vezieme mlčky a keď prídeme k domu, obaja ostaneme sedieť v tichom aute, obklopení len zvukmi lesa.

„Bojím sa,“ priznám sa.

Otcove teplé hnedé oči sa na mňa uprú a čítam v nich len lásku.

„Ja viem. Každý sa bojí. Horšie by bolo, keby si sa nebála.“

„Ocko, za tieto múdre reči by si si zaslúžil zelené oči našich vodcov.“

Veselo sa rozosmeje a pokrúti hlavou.

„To nabadúce povedz mame, keď sa so mnou bude opäť hádať, že chlapcov učím hlúposti.“

„Ale oco, ty ich učíš hlúposti!“

„Radšej mlč, Raine Zair, inak aj teba nejaké naučím!“

So smiechom vojdeme dovnútra a necháme sa pohltiť teplom domova.

2.

Zbehnem dolu po schodoch a otvorím chladničku. Keď v nej zbadám tú trochu jedla, ktorú tam skladujeme, hlad ma prejde. Snažím sa potlačiť slzy, ktoré sa mi hrnú do očí. Takýto život si moja rodina nezaslужuje. Nie je to fér voči mojim bratom, ani rodičom. To, že musíme každú mincu v rukách prevracať trikrát a jedlom šetriť, akoby bol čas vojny. Je mi z toho zle. Ale najviac ma šťve, že to mojim rodičom neprekáža, pretože tak žije väčšina Myší. Vždy, keď nadhodím túto tému, tak ma odbijú s tým, že prídu lepšie časy. Lenže kedy? Ako dlho majú moji malí bratia hladovať, kým sa dočkajú lepších čias? Občas mi filozofia Myší lezie krkom. Teda vlastne... takmer stále.

Povzdychnem si a nehlučne privriem dvierka na chladničke.

„Raine, pridáš sa k nám?“ volá na mňa mama z obývačky, a tak prejdem cez dvere a opriem sa o zárubňu.

Sledujem, ako má moja rodina rozložené na stole niekoľko rokov staré scrabble, ktoré mama dostala ako darček od jednej z pacientok. Michael sústredene hľadá na písmenká, ktoré si práve vytiahol z vrecúška, a takmer vidím, ako jeho mozgové závitky pracujú, aby z nich poskladali slovo za čo najviac bodov.

„Dnes nie, prepáčte, som nejaká uťahaná.“

Mama prikývne a jemne sa na mňa usmeje.

„Ha! To je za tridsaťšesť bodov!“ vykrikuje nadšene otec a ja potrasím hlavou.

Poberiem sa hore schodmi a zaleziem do kúpeľne. Rozhodnem sa dopriať si horúcu vaňu, a tak do teplej vody nalejem čo najviac levandulovej tekutiny, aby sa mi vytvorilo veľa peny. Potopím sa tak, že mi hlava spočíva pod vodou a nohy mi trčia von a na malý moment dovoľm svojim myšlienkam, aby nado mnou prebrali kontrolu a miešali sa mi jedna cez druhú.

Keď sa vynorím, nohy si ponorím a uvažujem nad tým, či by bolo možné zmeniť kmeň. Pokiaľ moje vedomosti siahajú, nepamätám si, že by v posledných rokoch niekto prešiel ku kmeňu, v ktorom sa nenarodil. Lenže ja som medzi Myší nikdy nezapadla. Nikdy ma nebavilo poslúchať rozkazy, skloniť hlavu, keď bolo treba... Nikdy som nebola tichá a dodržiavanie pravidiel ozaj nebolo pre mňa. Tak ako tu potom môžem stráviť zvyšok života? Nezdá sa mi to správne.

Môj obdiv vždy patril Vlkom. Ich voľnosti, tomu, že boli najdôležitejšou súčasťou nášho Spoločenstva a nikto im nediktoval, čo majú robiť. Vlci boli pre mňa fascinujúci. To, ako sa vždy dopĺňali, akoby si vedeli čítať myšlienky. Nikdy som sa so žiadnym Vlkom nebavila, ale pred pohľadmi ich belasých očí som nikdy neuhýbala. Nebolo veľa udalostí, pri ktorých sa stretávali všetky kmene Spoločenstva. Zvyčajne sme si žili vlastné životy, takmer ako normálni ľudia. Takmer. Žili sme vedľa seba,

vedeli sme sa rozoznať podľa farby očí a pokiaľ išlo o niečo vážne, dokázali sme si pomôcť navzájom. Spájalo nás však jediné – strach z toho, že niekto spozná naše tajomstvo. Čo by ľudia urobili, ak by zistili, že pri nich žijú niekoľko storočí staré kmene ľudí, ktorých schopnosť je meniť sa na zvieratá? Nemyslím, že by boli nadšení. Len si vezmime, ako v stredoveku reagovali na čarodejnice.

Každopádne, okrem stráženia tajomstva každý kmeň sužovali vlastné starosti, o ktorých som ja nič nevedela. Možno o nich netušili ani kmene navzájom. Dost pravdepodobne o nich vedeli len Havrany a Ochrancovia. Zrejme si uvedomovali, prečo to tak je. No mňa by to zaujímalo. Ako je vlastne toto všetko možné? Počula som historiky ohľadom nášho kmeňa, lenže, čo tie zvyšné? A prečo sa my mladí rodíme so šedými očami? Ako nezaradení? Prečo sme nezaradení, keď aj tak nakoniec skončíme v tom istom kmeni, v ktorom sa narodíme? Na niektoré otázky som si vedela odpovedať, lenže poznala som tie správne odpovede?

Prinútim sa vyliezť z vane, pretože by som tam vedela stvrdnúť na niekoľko hodín a pravdepodobne by som sa vlastnými myšlienkami unavila k smrti. Mokré vlasy nechám spadnúť na chrbát, aby preschli a hľadím na svoje sivé oči. Sú pekné, to áno, ale nehodia sa ku mne. Sú také... neobyčajne obyčajné. Pripadajú mi fádne. Nevystihujú ma. Ale zase, ktoré by ma vystihovali?

Vojdem do svojej izby a vyzriem z okna. Na oblohe sa črtá priam rozprávkový mesiac vo svojej kosákovitej podobe a hoci je len niečo po siedmej a k tomu všetkému sobota, rozhodnem sa zhasnúť a vliezť do postele. Tuším, že mi moje myšlienky nedovolia zaspať, ale len čo zavriem oči, prepadnem sa do tmy.

Pod'. Ponáhľaj sa!

Zo sna ma prebudí náhle nutkanie utekať. Snažím sa upokojiť a pokojne ležať, lenže niečo v mojom vnútri ma núti postaviť sa, a tak odhrniem paplón a začnem pochodovať po izbe. Čo sa to so mnou, pri všetkých Ochrancoch, deje?

Rýchlo!

Myknem sa. Kto to povedal? Začnem sa obzerať po izbe, no nikoho nevidím.

Utekaj!

Ten hlas je v mojej hlave. Ja som sa zbláznila! Na minútu ostanem úplne nehybná. Srdce mi bije ako bláznivé a snažím sa zachytiť ďalšie zvuky, lenže nič iné nepočujem. Prejde ďalšia minúta. A ďalšia. Stále nič. Pretriem si rozospaté oči a vydýchnem. Dobré, Raine, nepanikár. Asi to boli len nejaké dozvuky zo sna. Tak. To je určite ono, prehováram sama seba. Uf, dobre. Keď sa konečne upokojím

s vedomím, že nie som blázon, len mám príliš živé sny, nutkanie utekať sa objaví znovu. A je čoraz nástojčivejšie. Pamätám si, že sa mi to stávalo, keď som bola malá, ale za posledné roky? Nikdy.

Nedá sa to však vydržať, a tak sa rýchlo vyzlečiem z pyžama a hodím na seba prvé rifle a tričko, čo mi padnú do ruky. Obujem si tenisky, pretože to sú jediné topánky, ktoré mám hore v izbe, hodím na seba mikinu a otvorím okno. Už som to nerobila zopár rokov, ale verím, že som nezabudla, ako správne liezť. Najprv jedna noha, potom druhá a stojím na konári stromu, ktorý sa týči priamo pred mojím oknom. Zavriem oči a zhlboka sa nadýchnem. A zrazu to vidím. Akoby som opäť mala jedenásť a potichu sa vykrádala z izby, aby som sa mohla prechádzať po lese. Presne viem, kam mám stúpiť, kde sa zachytiť. Ani nie o minútu už stojím nohami pevne na zemi. Pozriem sa na tmavé okná za mojím chrbtom. Koľko je hodín? Nemala by som nechať nejaký odkaz?

Lenže než sa stihnem rozhodnúť, pohnem sa. Moje nohy akoby nepatrili k môjmu telu. Dám sa do behu a náš tichý dom nechávam za sebou. Do pľúc naberám studený vzduch a hoci som nikdy nebola dobrá bežkyňa, teraz s tým nemám absolútne žiaden problém. Rozbehnem sa ešte rýchlejšie a pritom vôbec netušim kam. Stratím sa v lese.

Keď sa konečne zastavím, prehнем sa v páse a snažím sa lapiť dych. Je tma a absolútne nič nevidím, nechápem, ako sa mi podarilo nenaraziť do žiadneho stromu, ešte k tomu pri mojej šikovnosti.

„Hej, Adam, vieš, o čo ide?“

Strhnem sa a pozriem priamo pred seba. Hoci som doteraz nič nevidela, akoby sa zrazu moje oči prispôbili tme a ja som začala rozoznávať obrysy. Pomaly sa začnem pohybovať smerom vpred, dlaňami sa opierajúc o kmene stromov a dúfajúc, že sa ma nepokúsi prizabiť nejaký trčiaci konár.

„Netuším,“ odpovie chlapec a ja ten hlas okamžite spoznám. Je to Adam Karney, syn vlčej omegy. Čo tu robí? A s kým tu ešte je?

Predieram sa za hlasmi a nakoniec ma podrazia moje vlastné nohy. Zakopnem a hoci sa snažím udržať rovnováhu, nie veľmi elegantne vpadnem na čistinku.

„A ty si kto?“ ozve sa dievčenský hlas, ktorý neviem nijako identifikovať.

Keď opäť nájdem pôdu pod nohami, vystriem sa a poobzerám sa dookola. Je tu viac svetla ako v lese a keď kútikom oka zazriem oblohu, zistím, že bude o chvíľu svitať.

„Raine?“ osloví ma Adam a ja mu kývnem na pozdrav.

„Raine?“ ozve sa iný dievčenský hlas a ja pohľadom rýchlo prebehnem po tvárach ostatných, ktorí sú tu so mnou. Štyria chlapci a tri dievčatá, všetci z môjho ročníka, no po mene poznám, okrem Adama, už len jednu osobu. Joshua Acaryho - vysokého, útleho a až príliš pekného syna vodcu Vlkov. Uvedomím si, že s mojím postavením

tvoríme akýsi polkruh. Josh stojí na jednom konci a ja na druhom. Zvláštne si ma obzerá a ja si spomeniem, ako som si vždy v kútiku mysle hovorila, aký je to idiot. Uškrniem sa na neho a on sa, na moje veľké prekvapenie, priateľsky pousmeje.

„Dobre, vie mi niekto povedať, čo sa to tu deje?“ ozve sa jeden z mne neznámych chlapcov, no než mu niekto stihne odpovedať, všetky pohľady sa upriamia niekam za mňa.

Než sa stihnem obzrieť, okolo mojich nôh sa obtrie čosi huňaté a do môjho tela vyšle triašku. Až o malú chvíľu si uvedomím, že to čosi bol vlčí chvost. Ochranca Vlkov zastane uprostred nášho polkruhu a my všetci automaticky padneme na kolená. Majestátny biely vlk si nás premeria pohľadom a nakoniec sa poberie k Joshovi. Zastane pred ním a nosom mu štuchne do jeho pravej ruky. Josh ju pred seba natiahne a vlk mu do nej zaryje svoje ostré zuby. Hoci čakám, že sa mu z ruky spustí prúd krvi, namiesto toho Josha obklopí oslnivé biele svetlo a keď otvorí svoje oči, žiaria prenikavou žltou farbou. Sú to vlčie oči. Oči vodcu. Vlčica sa presunie k Adamovi, ktorý kľučí vedľa Josha, a všetko sa zopakuje. Čakám, kým aj on otvorí oči a keď zbadám, že jeho sivá farba sa takisto zmenila na žltú, zalapám po dychu. A nie som jediná. Dvaja alfa vodcovia? Kto to kedy počul?

Josh s Adamom si vymenia prekvapené pohľady, no Ochranca si ich nevšima a presunie sa k dievčaťu vedľa Adama. To mu nastaví pravé predlaktie, no vlk ho ignoruje a štuchne ju do ľavého. Keď dievča ruky vymení, vlk opäť zaryje svoje tesáky, no tentoraz má dievča oči svetlomodré. Takto sa to opakuje, až kým sa vlk nepristaví pri mne.

Čo tu robím? beží mi hlavou. Nie je možné, aby som sa aj ja mala stať jedným z Vlkov. Aby som zmenila kmeň. Aby som dostala to, čo som vždy tajne chcela.

Nemala by si o sebe toľko pochybovať, dcérka.

Strhnem sa, keď ten hlas spoznám. Je to ten istý, ktorý som počula vo svojej izbe tesne predtým, než som z nej ušla. Je to ženský hlas. To znamená, že vlk predomnou je... vlčica.

Tvoje úvahy sú správne. A teraz mi nastav ľavú ruku.

Poslúchnem Ochrankyňu a natiahnem ju pred seba. Upiera sa na mňa pohľad štrnástich očí a moje srdce búši ako divé. Naozaj sa to deje? Vlčica zahryzne do môjho predlaktia a ja zatvorím oči. Telom mi prebehne jemná triaška a v pozadí začujem vyt' vlkov. Tisíce vlkov vyjúcich len pre mňa.

Vitaj doma, dcérka. Nebudeš to mať ľahké. Ale ja viem, že som sa rozhodla správne. Ty si tá pravá.

Pravá na čo? sputujem sa v duchu.

Odpovede prídu časom, zašepká.

Pomaly rozlepím oči a môj pohľad sa stretne so žltými očami Ochrankyne. Tá jemne skloní hlavu, akoby sa mi klaňala, a potom sa stratí v lese. Na oblohe sa

už stihli objaviť prvé slnečné lúče a keď pozriem na ostatných, zistím, že na mňa prekvapene, možno až užasnuto hľadia. V niektorých pohľadoch zbadám odťažitosť a netušim prečo. Pozviecham sa na nohy a snažím sa urovnať si v hlave, že som práve zmenila kmeň. Odteraz patrím k Vlkom.

„Ochrancovia, tak to je teda iné prekvapenie!“ ozve sa dievča vedľa mňa a vyvaľuje na mňa oči.

„Ehm... no, to áno. Verte mi, že som sama nečakala preradenie,“ začnem bla-botať, ale ona len potrasie hlavou.

„To som nemala na mysli,“ pousmeje sa. „To tvoje oči.“

„Čo je s nimi?“

„Sú žlté.“

Och, pri všetkých Ochrancoch! Žlté! To nie je možné. Musí si zo mňa robiť srandu, pretože... Pohľadom zaletím k Adamovi a ten prikývne. A potom sa na mňa veselo usmeje. No, do hája. Práve som sa stala alfa vlčicou. Stala som sa vodkyňou vlčej svorky, v ktorej nikoho nepoznám a v ktorej sú dvaja alfa vlci. Ochrancovia! Do čoho som sa to zase dostala?

3.

Trápne ticho, ktoré nastane po mojom zistení, našťastie preruší príchod Vlkov. V ľudskej podobe je len Niall Acary, ktorý v momente, keď ma zbadá, zmeravie. Mám chuť naňho zamávať a zakričať, že viem presne, ako sa cíti. Cítim sa totiž rovnako. Alfa niekoľkokrát zažmurká, potom si pohľadom premeria zvyšných členov novej svorky. Mojej svorky. Keď zrakom spočinie na Adamovi, zmeravie druhýkrát. Dosť ho ľutujem. Vidím, ako sa na svojej prísnej tvári snaží nedať znáť to, ako veľmi ho to, čo práve videl, rozrušilo, ale nedarí sa mu to tak dobre, ako by chcel. Mimika tváre ho skrátka zradila.

„Novozaradení,“ jeho hlas sa ozýva po celom lese, „Ochranca si vás vybral ako novú svorku, takže odteraz oficiálne patríte ku kmeňu Vlkov. Nasledujte ma, prosím, k našim obydliam, tam sa dozviete zvyšok.“

Ešte raz na mňa hodí pohľad, potom zazrie na jedného z Vlkov, ktorý stojí najďalej, kývne hlavou ku mne a potom do lesa. Vlk len jemne skloní hlavu a rozbehne sa preč. Čo to malo znamenať?

Niall sa nám otočí chrbtom a stratí sa v lese aj s ostatnými Vlkmi. Novozaradení sa poberú za ním a dievča, ktoré mi prezradilo moju farbu, zastane, a spýtavo sa na mňa pozrie.

„Tak ideš, Raine?“

Zažmurkám a prikývнем. Pousmeje sa a pohne sa smerom k lesu. Nasledujem ju. Veď čo iné mi ostáva?

Keď sa dostaneme k obydlIU Vlkov, prvé, čo ma prekvapí, sú ich domy. Každý jeden je čímsi výnimočný a absolútne sa nepodobajú na tie u Myší. Netuším, prečo som čakala, že budú rovnaké. Zastaneme uprostred a zo všetkých strán nás obklopia zvyšní príslušníci vlčej komunity - od najmenších detí až po najstarších členov. Každý jeden zastane najprv pohľadom na mne. Cítim sa ako nejaké exotické zviera v zoo. *Haló!? Majte nejaké spôsoby a nečumte tak na mňa.*

„Novozaradení, teraz už oficiálne patríte k našej vlčej rodine, vítame vás!“ predstúpi pred nás Joshov otec. „Po veľmi dlhom čase sa prihodilo čosi veľmi zvláštne. Prestúpilo k nám dievča od Myší a stalo sa našou novou alfa samicom.“

Nastane trápne ticho. Snažím sa stáť rovno, bez jediného pohnutia, akoby som bola nad vecou a akoby sa to stávalo bežne, lenže vnútri sa chvejem pod náporom toľkého stresu. Odkiaľ vedel, že som od Myší? Čo vlastne všetko o mne vie?

„Je to rozhodnutie Ochrancu, a preto ho budeme rešpektovať.“

Ehm, ako prosím? Ináč by ho akože nerešpektovali, alebo čo?

„Teraz poprosím vás všetkých, aby ste odišli do svojich príbytkov a vás, naši milí noví alfovia, chcem o päť minút v zasadacej miestnosti,“ vyhlási, ešte raz na mňa pozrie a nakoniec sa poberie preč.

No tak toto začína byť čoraz lepšie a lepšie. Bezradne pozerám, ako všetci pomaly opúšťajú priestranstvo, pre zmenu si ma absolútne nevšímajú.

„Hej, nepotrebuješ pomoc?“ ozve sa priateľský hlas a ja zdvihnem hlavu.

„Nuž, nejaká by sa mi aj zišla,“ zasmejem sa.

„Tak poď,“ usmeje sa na mňa Adam.

„Vďaka za to, že sa aspoň ty netváriš, akoby som bola nejaký exot.“

„Nuž, úprimne, aj ja mám chuť vyvalovať na teba oči, pretože som ešte nikdy nevidel dievča, ktorému by žlté oči viac pristali,“ žmurkne na mňa.

Cítim, ako červeniem a udriem ho do ruky. Dúfam, že to nemá byť flirt?

„O tomto sa nežartuje!“ hovorím a krútim hlavou.

„Nemusiš mať strach, ich to čoskoro prejde. Len ich vydesilo, že najdôležitejšiu funkciu celej svorky bude zastávať niekto cudzí.“

„No neviem, koho to vydesilo viac, ale myslím si, že mňa.“

„Tento rok to bol iný extrém. Veď sa len pozri na mňa. Z omegy je zrazu alfa,“ pokrúti hlavou.

„Och, to sme teda dopadli, čo povieš? Ale rozhodnutiu Ochranc... Ochrancu ohľadom teba úplne rozumiem. Myslím, že máš všetky predpoklady byť alfou,“ zahlásim a len dúfam, že nie som veľmi červená. Prečo všetko, čo vypustím z úst, znie absolútne otrasne?

„Prečo si to myslíš?“ opýta sa prekvapene.

Ach, zase raz som nemohla byť ticho. Lenže je to pravda. Adama poznám už dlhšie zo školy, nikdy sme síce neboli priateľmi, zato sme však mali na veci podobné názory. Vždy som sa s ním chcela viac rozprávať, no nikdy som sa k tomu neodhodlala. Teraz však na to budem mať zjavne dosť priestoru.

Nadýchnem sa a odpoviem na jeho otázku:

„Na základe toho, čo viem zo školy, ale aj toho, na čo som postupom času prišla sama. Si lojálny, dokážeš si vybrať tú správnu stranu a navyše vieš, aké to je byť na chvoste. Byť dobrým vodcom znamená rozumieť svojim ľuďom.“

„Už viem, prečo si vybrali práve teba,“ zahládí sa na mňa.

Cítim sa trochu trápne. Absolútne netuším, ako sa mam správať, ani vyjadrovať. Musím sa v duchu niekoľkokrát zahriaknuť, aby som prestala všetko tolko rozoberať. Chcem Adamovi niečo povedať, no on odvráti pohľad a ukáže na budovu pred nami.

„A sme tu. Vitaj v zasadačke,“ usmeje sa na mňa a mne sa tiež jemne nadvihnú kútiky.

Vystúpime po schodoch až úplne hore a cez honosné dvere vojdeme dovnútra. Vidím tu len Josha, ktorý sedí pri jednom z predných stolov. Pri zvuku otvárania dverí sa na nás pozrie a kývne, aby sme si k nemu prisadli. Posadím sa na stoličku oproti nemu a Adam si sadne vedľa mňa.

„Tie oči ti veľmi pristanú,“ povie mi Josh a mňa to zaskočí. Dobre, možno to z Adamovej strany nebol pokus o flirt.

„Ďakujem,“ poviem nakoniec s jemným úsmevom.

Kývne hlavou a začne sa venovať nožu, ktorý drží v rukách. Zamyslene ho pozorujem, keď sa vtom otvoria vedľajšie dvere a vstúpi niekoľko mužov.

„Josh, odlož ten nôž aspoň na chvíľu, toto je dôležité,“ pozrie otec na svojho syna a Josh s pretočením očí položí nôž na stôl.

„Vôbec nerozumiem tomu, čo sa dnes stalo, ale vznikla z toho len kopa problémov. Jedna alfa samica a dvaja alfa samci! Nehorázne! A navyše to musí byť táto

slečinka od Myší! Čo si to na nás tí Ochrancovia vymysleli?“ prechádza sa nervózne hore-dolu a hádže po mne nevraživé pohľady.

„Prečo s tým máš taký problém, Niall? Preskupenia sa stávali aj za starších čias, to dievča za to nemôže, jednoducho bola vybratá. Naše nezaradené zjavne neboli dostatočne spôsobilé na rolu alfy, a tak bol Ochranca nútený vybrať niekoho iného,“ podotkne muž stojaci obďaleč a ja na neho vrhnem vďačný pohľad.

„Chceš mi tým povedať, že niekto *od nich* je prispôsobivejší ako niekto z našich rodov?“

„Niall.“

Cítim, ako mi srdce tlčie až niekde v mozgu. Na malý moment ma zaleje vlna hnevu a ja sa prudko postavím.

„Prepáčte, pane, ale nemyslíte si, že je to od vás trochu neprofesionálne?“ ozvem sa a všetky pohľady sa otočia na mňa. No, výborne.

„Prosím?“ neveriaco na mňa zagáni. Dúfam, že som práve nespravila najväčšiu chybu svojho života tým, že som ho nazvala neprofesionálnym. Držať jazyk za zubami, Raine, už sa to nauč! V duchu si vzdychnem, ale už mu musím odpovedať.

„Pozrite, pane, tvrdíte, že nikto z iného kmeňa nie je dostatočne vhodný zaujať miesto alfy, ale nie nadarmo sa mojej vekovej kategórii a mladším hovorí nezaradení. To, kde sa narodíme, ešte neurčuje to, čím sa staneme. Chcete mi tvrdiť, že to, že sa niekto narodí medzi Havranmi, ho už dopredu určuje byť inteligentným? Alebo že deti Vlkov musia byť vždy nebojácne a tie od Myší tiché? Netvrdím, že ja som vhodná na túto pozíciu, ale budem tvrdo pracovať, aby som si zaslúžila miesto medzi vami a či sa vám to páči alebo nie, musíte to jednoducho akceptovať. Ochranca si vybral mňa a alfou teda zostávam ja,“ zakončím svoju reč a nastane hrobové ticho.

Všetci Vlci na mňa zízajú a ja som si istá, že som mala byť ticho, presne tak, ako by sa na dievča od Myší patrilo. Na chrbte cítim Adamov a Joshov pohľad, vpredu si ma zase začudovane premeriava alfa. Do čoho som sa to so svojou horlivou povahou opäť namočila?

„Páčiš sa mi, dieťa, máš guráž a tú každá správna alfa samica potrebuje,“ povie pán Acary a uznanlivo si ma premeria.

Čože?

„Ďa...ďakujem, pane,“ prekvapene vyblabocem a rýchlo sa posadím. To bola pochvala?

„Aké je tvoje meno?“

„Raine Zair.“

Jeho pohľad na mne spočinie, akoby uvažoval, aké slová zvoliť. Zahľadí sa mi do očí, no ja neuhnem pohľadom, ako by sa odo mňa v komunite Myší očakávalo.

Kútiky úst sa mu zvlnia do mierneho úsmevu a sama sa nestačím čudovať, kam sa podel ten zúriviec spred dvoch minút.

„Možno mal predsa len Ochranca pravdu s tvojím výberom, Raine. Teraz však odíď, aby som sa mohol porozprávať s tvojimi druhmi.“

Mojimi druhmi? Pri všetkých Ochrancoch!

„V poriadku, pane,“ poviem a úctivo kývnem každému jednému Vlkovi.

„Tristen, odprevaďíš slečnu Raine? Najlepšie bude, ak ostane na istý čas bývať u teba. Tvoj syn má predsa postavený vlastný príbytok, je tak?“ ozve sa Niall, a Adam sa prekvapene pozerie na osloveného muža.

„Isteže, Niall, žiadny problém,“ povie muž a podíde ku mne.

Mlčky vyjdeme von a dvere sa za nami zavrú.

„Čo sa tam bude diať?“ pýtam sa muža vedľa mňa.

„Mužské záležitosti, dieťa. Len to, čo alfa môže odovzdať alfovi, poprípade dvom,“ zasmeje sa muž potichu. „Poď, dieťa, nasleduj ma. Na ostatné ti odpoviem, keď budeme doma.“

A tak sa vyberiem za ním. Vyberiem sa domov.

4.

Keď vojdem do príbytku a na komode zbadám fotografiu, okamžite viem, prečo sa Adam tak prekvapene pozeral na tohto muža. Tristen je totiž jeho otec. Tristen Karney, omega celej vlčej svorky. Ako to, že mi to nedošlo skôr?

„Nemusíš tam tak postávať, dieťa, poď ďalej. Na určitý čas bude toto miesto tvojím domovom, takže sa nemusíš hanbiť,“ ozve sa.

Nasledujem hlas a ocitnem sa v kuchyni. Je naozaj veľmi vkusne zariadená a úplne iná ako tá u nás doma.

„Posaď sa a pusť sa do jedla, určite si hladná,“ povie a ukáže na stoličku pri stole.

Ani som si neuvedomila, ako veľmi som hladná, až kým predo mňa nepoložil tanier plný jedla. Tolko dobrôt som nikdy v živote nevidela. Prekvapene sa naňho pozerám a rozmýšľam, čím mám začať. Sú tu cestoviny, mäso a kopec zeleniny.

„Deje sa niečo, dieťa?“ pýta sa ma a ja zdvihnem hlavu od taniera.

„Nie, pane, len som ešte nikdy nevidela toľko jedla na jednom tanieri. Toľko jedla pre mňa,“ vydýchnem neveriaco.

„Tak neatáľaj a jedz. Budeš to potrebovať.“

Poslúchnem ho a pustím sa do toho. Dostatok jedla však nepremôže už dávno zaužívaný zvyk krájaní si potravín na malé kúsočky, aby toho bolo viac.

„Čo si bežne mávala na večeru, Raine?“ pýta sa ma a ja zaregistrujem, že je to po prvý raz, čo ma oslovil menom.

„Pokiaľ sme mali dobrý týždeň, tak chlieb s maslom, alebo poprípade jogurt,“ hovorím s pohľadom upretým do taniera.

„A pokiaľ ste nemali dobrý týždeň?“

Zdvihnem pohľad a pozriem sa do jeho modrých očí.

„Tak sme boli šťastní, že sme mali obed.“

Rozhorčene si odfrkne a ja ho prekvapene pozorujem.

„Nie je to voči tým ľuďom fér.“

„Život nie je fér, pane,“ zamrmlm.

V duchu sa mi objaví obraz mojej rodiny, ako všetci sedia pri stole, vymieňajú si úsmevy a pekné slová a hoci jedla nie je dostatok pre všetkých, nevádi im to. Je to ich povahová vlastnosť, črta, s ktorou sa narodili. Obetovať sa pre druhých. Tešiť sa z mála.

Pozrie sa na mňa a potom sa usmeje.

„Si výnimočná, Raine. Ešte si to zrejme neuvedomuješ, lenže niekoho ako si ty už dlho potrebujeme. Všetci. To, čo si dnes povedala v zasadačke... Málokto sa opováži otvorene vystúpiť proti Niallovi Acarymu, ale ty si to spravila a on to rešpektoval. To, čo sa dnes stalo, by sa malo zapísať do dejín. Mať z Nialla spojenca je jedna z najlepších vecí, aká sa ti mohla prihodiť. Je to dobrý vodca a aj keď ti občas môže pripadať krutý, všetko robí pre naše dobro.“

„Neviem však, či niekedy budem dobrý vodca, pane. Je to priveľká úloha pre niekoho, ako som ja.“

„Nepochybuj o sebe, dieťa. Dôveru svorky si získaš časom. Nechaj Vlkov, nech ťa prijmu. A oni to spravia. Už pridlho sme žili bez alfy. Si našim záchranným kolesom. Na to vždy pamätaj.“

„Budem,“ poviem a odmlčím sa.

Zvyšok večere dojeme v tichu a keď vstanem, aby som umyla riad, pán Karney ma zastaví.

„To nechaj na mňa, dieťa. Musíš byť unavená. Kúpeľňa je tamto a tvoja izba je napravo od obývačky.“

Kývnem mu na znak vďaky a poberiem sa, kam ma navigoval. Chvíľu som si myslela, že budem bývať v Adamovej izbe, lenže táto určite nie je jeho. Je útulne zariadená, avšak v žiadnom prípade nie chlapčenská. Prekvapí ma známa taška na